

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

РАДА ЄВРОПИ

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «НІКИШИН ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 22993/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

4 жовтня 2005 року

Рішення у справі набуває статусу остаточного відповідно до п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може бути піддане редакційним правкам.

У справі «Нікишин проти України»

Європейський суд з прав людини (Друга Секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Ж.-П. КОСТА (Mr. J.-P. COSTA), *Голова*,
п. І. КАБРАЛ БАРРЕТО (Mr. I. CABRAL BARRETO),
п. В. БУТКЕВИЧ (Mr. V. BUTKEVYCH),
п. А. МУЛАРОНІ (Mrs. A. MULARONI),
п. Е. ФУРА-СЕНДСТРЬОМ (Mrs. E. FURA-SANDSTRÖM),
пані Д. ЙОЧЕНЄ (Ms. D. JOČIENĚ),
п. Д. ПОПОВІЧ (Mr. D. POPOVIČ), *судді*,
та пані С. ДОЛЛЄ (Mrs. S. DOLLÉ), *Секретар Секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 13 вересня 2005 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 22993/02), поданою до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав і основних свобод людини (далі — Конвенція) громадянином України паном Борисом Юрійовичем Нікишиним (далі — заявник) 17 серпня 2001 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений Уповноваженими — пані Валерією Лутковською та пані Зоряною Бортновською.

3. 2 липня 2003 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до п. 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив, що прийнятність та суть скарги будуть розглядатись разом.

ФАКТИ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1961 році та проживає у місті Лисичанську, Луганська область, Україна.

5. 20 квітня 2001 року Лисичанський міський суд зобов'язав державну шахту «Мельникова» (далі — шахта) виплатити заявнику заборгованість із заробітної плати в сумі 3727,39 грн. (приблизно 488 Євро).

6. 3 травня 2001 року Лисичанська міська виконавча служба відкрила виконавче провадження щодо виконання вищевказаного рішення.

7. 4 березня 2002 року виконавча служба повідомила заявника, що майно шахти знаходиться у податковій заставі з 1998 року, а також що шахта не має коштів, щоб погасити борг за рішенням суду.

8. 30 травня 2003 року арбітражний суд Луганської області порушив провадження у справі про банкрутство шахти.

9. Відповідно до інформації, наданої Урядом, сума коштів, присуджена заявнику рішенням суду, яке розглядається, була перерахована на банківський розрахунковий рахунок заявника 28 листопада 2003 року.

10. Відповідно до інформації, наданої заявником, він отримав цю суму 15 грудня 2003 року.

11. 1 грудня 2003 року Державна виконавча служба закінчила виконавче провадження на підставі того, що рішення Лисичанського міського суду від 20 квітня 2001 року було виконано у повному обсязі.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Національне законодавство викладене у рішенні по справі «*Ромашов проти України*» (№ 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

13. Заявник скаржився на неспроможність державних органів виконати рішення Лисичанського міського суду від 20 квітня 2001 року в належні строки. Він посилався на порушення п. 1 ст. 6 та ст. 13 Конвенції, а також ст. 1 Протоколу № 1, які передбачають таке:

Стаття 6 § 1

«Кожен при вирішенні питання щодо його цивільних прав та обов'язків (...) має право на справедливий і відкритий розгляд упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом (...).»

Стаття 13

«Кожен, чий права і свободи, викладені в цій Конвенції, порушуються, має право на ефективний засіб правового захисту у відповідному національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, що діяли як офіційні особи.»

Стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений свого майна інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом або загальними принципами міжнародного права.»

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які, на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів..»

I. ПРИЙНЯТІСТЬ

14. Викладені Урядом заперечення подібні до тих, які Суд відхилив у справі «*Ромашов проти України*» (див. рішення по справі «*Ромашов проти України*», № 67534/01, пп. 28-33, від 27.07.2004 р.). Відповідно, Суд вважає, що заперечення Уряду повинні бути відхилені.

15. Суд доходить висновку, що скарга заявника відповідно п. 1 ст. 6 Конвенції щодо затримки у виконанні рішення Лисичанського міського суду від 20 квітня 2001 року порушує серйозні питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає розгляду по суті. Суд не знаходить підстав для проголошення заяви непринятною. З тих же підстав скарги заявника за ст. 13 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 не можуть бути проголошені непринятними.

II. ЩОДО СУТІ

А. Скарги заявника за п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1

16. У своїх зауваженнях Уряд надав аргументи, подібні до тих, які він надав у справах *«Ромашов проти України»* та *«Войтенко проти України»*. У цих зауваженнях Уряд стверджував, що у справі не було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції або ст. 1 Протоколу № 1 (див. вище вказане рішення у справі *«Ромашов проти України»*, п. 37, та рішення у справі *«Войтенко проти України»*, № 18966/02, п. 37, від 29 червня 2004 року).

17. Заявник не погодився з цими аргументами.

18. Суд зауважує, що рішення Лисичанського міського суду від 20 квітня 2001 року залишались невиконаними протягом більш ніж двох років та шести місяців.

19. Суд нагадує, що найчастіше у справах з подібними, як у цій справі, питаннями він встановлював порушення п. 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Протоколу № 1 (див. рішення у справі *«Сокур проти України»*, № 29439/02, від 26 серпня 2005 року, пп. 30-37; рішення у справі *«Войтенко проти України»*, № 18966/02, від 29 червня 2004 року, пп. 53-55).

20. Дослідивши надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не виклав жодного аргументу чи факту, які б переконували Суд зробити інший висновок у цій справі. Відповідно, п. 1 ст. 6 Конвенції та ст. 1 Протоколу № 1 було порушено.

Б. Скарга заявника за статтею 13 Конвенції

21. Суд посилається на свої висновки (див. вищевказаний п. 14) щодо аргументів Уряду стосовно засобів внутрішнього захисту. З тих же підстав Суд вважає, що заявник не мав ефективні засоби національного захисту для відшкодування шкоди, спричиненої затримкою у виконавчому провадженні, як це вимагається ст. 13 Конвенції. Відповідно, це положення також було порушено.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткову компенсацію, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

А. Шкода та судові витрати

23. Заявник просив справедливую сатисфакцію у розмірі 1851,21 грн. (приблизно 308 ЄВРО). Він стверджував, що в результаті неспроможності державних органів виконати рішення на його користь він зазнав моральних втрат та страждань.

24. Уряд зауважив, що заявник не обґрунтував суму, яку просив відшкодувати, а також зазначив, що скарга заявника щодо справедливої сатисфакції повинна бути відхилена.

25. Суд приймає до уваги те, що в результаті встановлених порушень заявник зазнав певної моральної шкоди, достатнім відшкодуванням якої не може бути лише констатація порушень. Суд вважає, що скарга заявника є обґрунтованою, таким чином, Суд присуджує заявнику 308 ЄВРО.

Б. Пеня

26. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського Центрального Банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву заявника прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення п. 1 ст. 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що у цій справі було порушення ст. 1 Протоколу № 1;
4. *Вирішує*, що у цій справі було порушення ст. 13 Конвенції;
5. *Вирішує*, що
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику суму, що складає 308 ЄВРО (триста вісім ЄВРО) плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника; валюта платежу має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;
 - (б) у випадку невиконання чи несвочасної виплати державою - відповідачем належної заявникові суми на неї нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці Європейського Центрального Банку плюс три відсотки, з часу, коли закінчиться вищезгаданий тримісячний строк, і до моменту повного розрахунку;
6. *Відхиляє* інші вимоги заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 4 жовтня 2005 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

С.ДОЛЛЄ

Ж.-П.КОСТА

Секретар Секції

Голова Секції